

In zaak 14/81

ALPHA STEEL LTD., gevestigd te Londen, 2, Raymond Buildings, Gray's Inn, vertegenwoordigd door de te Luxemburg gevestigde advocaat A. Elvinger, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, 15, Côte d'Eich,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur M. van Ackere, bijgestaan door F. Benyon, lid van de juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van de juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek om nietigverklaring van een door de Commissie genomen individuele beschikking waarbij productiequota zijn vastgesteld voor bepaalde ijzer- en staalprodukten (artikel 33 van het EGKS-Verdrag),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president, G. Bosco, A. Touffait en O. Due, kamerpresidenten, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keefe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros en F. Grévisse, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusiën, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

1. *Voorgeschiedenis*

Bij beschikking nr. 2794/80/EGKS van 31 oktober 1980 heeft de Commissie voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie een produktiequotastelsel ingesteld (PB L 291 van 1980, blz. 1).

Volgens artikel 2 van die beschikking stelt de Commissie per kwartaal quota vast voor de produktie van ruwstaal en vier groepen walserijprodukten die in genoemd artikel 2, alsook meer gedetailleerd in bijlage 1 der beschikking, zijn omschreven.

Volgens artikel 3 van de algemene beschikking stelt de Commissie de drie-maandelijkse produktiequota „voor elke onderneming” vast op basis van de referentieproduktiecijfers, bedoeld in artikel 4, en door toepassing op die cijfers van verminderingpercentages als bedoeld in artikel 5.

In artikel 4, lid 1 en lid 2, der beschikking worden, zowel voor walserijprodukten als voor ruwstaal, algemene regels voor de vaststelling der referentieproduktiecijfers gegeven. De bepaling luidt als volgt:

„1. Voor elke maand van het betrokken kwartaal wordt dezelfde maand in

de periode van juli 1977 tot en met juni 1980 in aanmerking genomen gedurende welke het totaal van de produktie van de vier categorieën walserijprodukten het hoogst is geweest. De drie aldus gekozen, niet noodzakelijkerwijs op elkaar volgende maanden vormen de referentieperiode.

2. De referentieproduktiecijfers voor ruwstaal en voor elk der vier categorieën walserijprodukten zijn gelijk aan de respectieve produktiecijfers tijdens de referentieperiode.”

In de leden 3, 4 en 5 worden bijzondere gevallen omschreven waarin de referentieproduktiecijfers — en dus de quota — worden verhoogd. Volgens lid 4 worden, wanneer een onderneming ingevolge een naar behoren aangemeld investeringsprogramma, waarvoor de Commissie geen negatief advies heeft afgegeven, na 1 juli 1980 een nieuwe installatie in bedrijf stelt, welke de totale produktiemogelijkheden voor de vier categorieën produkten op een niveau brengt dat het niveau van 1979 met tenminste 15 % te boven gaat, de referentieproduktiecijfers van die onderneming aangepast.

Volgens lid 3 heeft de Commissie de referentieproduktiecijfers te verhogen:

„indien . . . voor de periode van juli 1977 tot en met juni 1980 de gemiddelde bezettingsgraad van de produktiemogelijkheden van een onderneming zich 10 procentpunten of meer bevond beneden de gemiddelde bezettingsgraad van dezelfde installaties van de andere ondernemingen

van de Gemeenschap gedurende de jaren 1977, 1978 en 1979, ... tot een niveau overeenkomend met een bezettingsgraad van 5 procentpunten beneden de genoemde gemiddelde bezettingsgraad van de andere ondernemingen:

- indien de onderneming van juli 1977 tot en met juni 1980 heeft deelgenomen aan de door de Commissie vastgestelde leveringsprogramma's, en
- indien de vaststelling van het programma voor deze onderneming op het jaar 1974 was gebaseerd, en
- indien gedurende dit laatste jaar de installaties van de onderneming niet of slechts gedeeltelijk in bedrijf waren.

Artikel 14 biedt een onderneming waarvoor de beperkingen uitzonderlijke moeilijkheden doen rijzen, de mogelijkheid zich te wenden tot de Commissie, die dan de bepalingen der beschikking kan aanpassen.

Bij beschikking nr. 3381/80/EGKS van 23 december 1980 (PB L 355 van 30. 12. 1980, blz. 37) heeft de Commissie voor het eerste kwartaal van 1981 de verminderingpercentages vastgesteld.

Bij individuele beschikking de dato 19 december 1980, aan verzoekster betekend in een door haar op 5 januari 1981 ontvangen brief, heeft de Commissie verzoeksters produktiequota voor het eerste kwartaal van 1981 vastgesteld.

Het quotum voor produkten van categorie I, warmgewalst breedband en bandstaal gewalst op gespecialiseerde walsgroepen werd, na toepassing van een verminderingpercentage van 27,73 % op de referentieproductiecijfers ten bedrage van 102 993, vastgesteld op 74 433 ton,

dat voor ruwstaal, na toepassing van dezelfde verminderingpercentage op de referentieproductiecijfers ten bedrage van 87 500 ton, op 63 236 ton.

De beschikking hield ook in dat de referentieproductiecijfers volgens artikel 4 van beschikking nr. 2794/80 waren aangepast.

Bij een in het Engels gestelde brief van 19 januari 1981 (bijlage 4 bij het rekest) heeft verzoekster de Commissie een formeel en met redenen omkleed verzoek doen toekomen, daartoe strekkende dat de zaak opnieuw zou worden onderzocht en de produktiequota voor het eerste kwartaal van 1981 opnieuw zouden worden toegewezen.

Bij beschikking van 24 februari 1981 heeft de Commissie, met wijziging van de beschikking van 19 december 1980 de niet-aangepaste referentieproductiecijfers voor categorie I op 63 537 ton en voor ruwstaal op 40 153 ton vastgesteld.

De Commissie heeft goedgevonden dat artikel 14 van beschikking nr. 2794/80 zou worden toegepast. Het verminderingpercentage is tot nihil verlaagd, zodat de quota met de referentieproductiecijfers overeenkomen.

2. *Procesverloop*

Verzoekster heeft bij een op 29 januari 1981 ter griffie ingeschreven rekest van diezelfde datum, het Hof om nietigverklaring van voormelde individuele beschikking verzocht. Haar beroep, ingesteld krachtens artikel 33 van het EGKS-Verdrag en uitvoeringsbepalingen, is gebaseerd op schending van wezenlijke vormvoorschriften, alsook op détournement de pouvoir.

In haar op 6 maart 1981 ter griffie ingeschreven verweerschrift de dato 5 maart 1981 heeft de Commissie betoogd dat de bestreden beschikking is ingetrokken en vervangen door haar beschikking van

24 februari 1981, die diezelfde dag aan verzoekster werd toegezonden en als bijlage bij de stukken is gevoegd.

Op grond van haar oordeel dat de omstreden beschikking niet langer bestaat, heeft de Commissie geconcludeerd dat het Hof zich niet behoeft uit te spreken en zich dienovereenkomstig artikel 69, paragraaf 5, van het Reglement voor de procesvoering, ten aanzien van de proceskosten aan 's Hofs oordeel gerefereerd.

In haar op 9 april 1981 ingediende memorie van repliek heeft verzoekster de stelling der Commissie dat het Hof zich te dezen niet zou hebben uit te spreken, weersproken.

In haar op 12 mei 1981 ingediende memorie van dupliek heeft de Commissie geconcludeerd tot persistit, met dien verstande dat zij subsidiair ook de overige middelen van verzoekster heeft besproken.

De president van het Hof heeft verzoekster, op haar daartoe strekkend verzoek, gemachtigd tot overlegging van een memorie van repliek „ten principale”, die op 30 juni 1981 werd ingediend. Verzoekster heeft tevens om voeging van de zaak met zaak 111/81 verzocht.

Na zich tegen het verzoek om voeging te hebben verzet, heeft de Commissie bij memorie de dato 4 augustus 1981, ook de „ten principale” ingediende memorie van repliek beantwoord.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof het verzoek om voeging afgewezen en besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

In haar rekest concludeert verzoekster dat het den Hove behage:

— de beschikking de dato 19 december 1980, waarbij de Commissie van de Europese Gemeenschappen voor verzoekster staalproductiequota heeft vastgesteld als voorzien in beschikking nr. 2794/80/EGKS van de Commissie van 31 oktober 1980 tot invoering van een quotastelsel voor de produktie van staal voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie nietig te verklaren, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten van het geding te verwijzen.

Verzoekster heeft bij conclusie van repliek nader geconcludeerd dat het den Hove behage voormelde beschikking de dato 19 december 1980, *zoals op 24 februari 1981 gewijzigd*, nietig te verklaren.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- te verstaan dat geen termen aanwezig zijn te dezen uitspraak te doen;
- uitspraak te doen inzake de kosten overeenkomstig artikel 69, paragraaf 5, van het Reglement voor de procesvoering.

III — Middelen en argumenten van partijen

A — *De vraag of het beroep zonder voorwerp is geraakt*

De Commissie heeft het Hof doen weten dat de bestreden beschikking werd ingetrokken en vervangen door de beschikking van 24 februari 1981, met conclusie dat het den Hove behage te verstaan dat er, bij gebreke van object, te dezen geen uitspraak behoeft te worden gedaan.

Verzoekster betwist de stelling der Commissie dat de beschikking van 19 december 1981 heeft „opgehouden te bestaan”, zodat er „geen termen” aanwezig zouden zijn te dezen uitspraak te doen.

Daargelaten of een gezagsorgaan, nadat er beroep in rechte is ingesteld, zijn besluit kan „rectificeren” — en wel zulks niet in voege als gevorderd, doch op een wijze die de wederpartij nog meer bezwaart — er kan in ieder geval geen sprake van zijn dat het orgaan dat de bestreden beschikking heeft genomen, het beroep uit de weg gaat door in zijn rectificatie te verklaren dat de beschikking waarvan beroep, er door wordt ingetrokken en vervangen.

Het enige novum van de „nieuwe” beschikking zou zijn te zoeken in een redengeving — die in de bestreden individuele beschikking niet te vinden was. Verzoeksters beroep is niet zonder voorwerp geraakt; het heeft uiteraard betrekking op de bestreden beschikking zoals die werd gewijzigd. Er is geen sprake van dat de Commissie op haar besluit is teruggekomen; ten aanzien van de voornaamste grieven die in het beroepschrift tegen haar werden ingebracht, volhardt de Commissie bij haar standpunt.

De *Commissie* verbaast zich over het feit dat verzoekster er niet van wil weten dat de beschikking van 19 december 1980 werd ingetrokken, terwijl zij die intrekking juist heeft gevorderd; door haar intrekking heeft de Commissie de juistheid van één der door verzoekster aangewende middelen — onvoldoende of onjuiste redengeving — en daarmee de onrechtmatigheid van haar beschikking erkend.

Door de nieuwe beschikking werd de eerder genomen beschikking ingetrokken en vervangen. De tweede beschikking was niet alleen door zijn redengeving volkomen nieuw, maar ook wat betreft de bepalingen die er in werden toegepast, de referentieproductiecijfers en de toegekende quota. Van de eerdere beschikking werd niets gehandhaafd.

In de arresten, gewezen in de zaken 4/54 (I.S.A./Hoge Autoriteit, Jurispr. 1954/1955, blz. 194) en 5, 7 en 8/60 (Meroni e. a., Jurispr. 1961, blz. 211, 217) heeft het Hof zich reeds uitgesproken over de vraag of een besluit waarvan beroep kan worden nietigverklaard, en wel in die zin dat intrekking van een bestreden besluit leidt tot nietigheid van het ertegen ingestelde beroep.

Ook al mocht de nieuwe beschikking ertoe leiden dat verzoekster zich geringere quota ziet toegewezen dan in de beschikking van 19 december 1980 waren genoemd, zij ondervindt daarvan geen nadeel, wanneer zij per 1 maart niet meer heeft geproduceerd dan 3 359 onderscheidenlijk 4 162 ton en over het eerste kwartaal van 1981 niet meer dan 5 593 onderscheidenlijk 4 162 ton.

Voorts heeft verzoekster gemeend van de nieuwe beschikking niet in beroep te moeten komen binnen de daartoe in artikel 33 van het Verdrag gestelde termijnen.

De Commissie handhaaft dan ook haar conclusie dat het Hof zich in deze zaak van een uitspraak kan onthouden.

In haar ten principale ingediende memorie van repiek heeft *verzoekster* haar middel gehandhaafd en als haar oordeel uitgesproken dat besluiten der Commissie niet naderhand met redenen kunnen worden omkleed.

B — Ten principale

Eerste middel: onvoldoende redengeving c.q. tegenstrijdigheden in de redengeving van het aangevochten besluit

Volgens verzoekster komen de cijfers die de Commissie referentieproductiecijfers noemt, niet overeen met de werkelijke cijfers betreffende de produktie gedu-

rende de drie referentiemaanden. Die cijfers zijn naar boven afgerond, maar hoe die aanpassing is geschied, heeft verzoekster niet kunnen vaststellen en ook mocht zij het van de Commissie niet vernemen.

Op het ogenblik is het verzoeksters ten enenmale onmogelijk na te gaan op welke grondslag de quota zijn vastgesteld en door welke redenen men zich bij die vaststelling heeft doen leiden.

De Commissie betwist de gegrondheid van dit middel niet.

Tweede middel: onrechtmatigheid van beschikking nr. 2794/80/EGKS

a) Onvoldoende redengeving en schending van de artikelen 58, lid 1, en 74 van het EGKS-Verdrag

Verzoekster betoogt dat, blijkens de bevoordingen van de artikelen 58, lid 1 en 74 van het Verdrag, bij toepassing van artikel 58 noodzakelijkerwijze de „behoefte aan maatregelen als bedoeld in artikel 74” moet worden onderzocht, welk onderzoek dient te worden besloten met de beslissing om, naargelang van de aldus vastgestelde „behoefte”, artikel 74 al dan niet tot toepassing te doen komen.

Uit niets blijkt dat zodanig onderzoek heeft plaatsgehadt en/of dat de slotsom van dat onderzoek als gerechtvaardigd was te beschouwen, zodat de toepassing van artikel 58 onvoldoende met redenen werd omkleed.

Staat de „behoefte” buiten twijfel, dan is het niet tevens toepassen van maatregelen als bedoeld in artikel 74, als schending van elk van beide bepalingen te beschouwen. De uitoefening van de discretionaire bevoegdheden der Commissie is aan 's Hof's controle onderworpen.

Volgens de *Commissie* behoort in de redengeving van maatregelen genomen krachtens artikel 74, lid 1, sub 3, weliswaar te worden vermeld dat de in artikel 58 gestelde voorwaarden zijn vervuld; het vervuld zijn van de voorwaarden gesteld in artikel 74 komt daarentegen in artikel 58 niet ter sprake, zodat het in de redengeving van de krachtens artikel 58 genomen beschikking nr. 2794/80/EGKS niet behoefde te worden genoemd.

De Commissie herinnert aan de maatregelen, door haar genomen ten aanzien van importen uit niet tot de Gemeenschap behorende landen, zoals anti-dumpingbepalingen, systematisch communautair toezicht en afspraken met een aantal derde landen.

Zij wijst er met nadruk op dat de beoordeling van de „behoefte” aan krachtens artikel 74 genomen maatregelen, een zaak van politiek beleid is. Dat de Commissie de juiste keus heeft gedaan, blijkt wel uit de dalende importen. Slechts in het kader van een beroep wegens stilzitten kunnen de Commissie in zoverre verwijten worden gemaakt.

Verzoekster doet zeggen voor repliek dat de Commissie artikel 58 niet kan toepassen, wanneer de behoefte aan de in artikel 74 bedoelde maatregelen niet wordt onderzocht: laat zij dat onderzoek achterwege, dan schendt zij artikel 58; vermeldt zij in haar beschikking niet dat zij tot dat onderzoek is overgegaan, dan komt zij in strijd met de op haar rustende motiveringsplicht. Of er aan die plicht is voldaan, wordt door het Hof met des te meer gestrengheid onderzocht, wanneer beoordeling van de situatie ten dele van discretionaire aard is — en in zoverre aan rechtscontrole is onttrokken. De verplichting geldt gelijkelijk voor besluiten het artikel niet c.q. wel toe te passen. De verklaring, door de Commissie in haar memorie gegeven, had als redengeving in haar beschikking moeten voorkomen.

b) Schending van artikel 58, lid 2, van het Verdrag

Volgens *verzoekster* zijn de quota niet, in voege als voorzien in artikel 58, lid 2, vastgesteld „op een billijke grondslag . . . , . . . rekening houdend met de beginselen omschreven in de artikelen 2, 3 en 4 (van het Verdrag)”: de bepalingen van artikel 4, lid 3, van beschikking nr. 2794/80/EGKS zijn volgens *verzoekster* discriminerend, wanneer zij niet gelden voor ondernemingen die bij hun vrijwillige productieprogrammering niet konden uitgaan van het bedrijfsjaar 1974, omdat hun installaties van jongere datum zijn (de „nieuwe” ondernemingen). Voorts zou er in artikel 14 worden gediscrimineerd tussen levensvatbare en andere ondernemingen. Ook de vaststelling van de quota dier ondernemingen op grondslag van de daadwerkelijke productie gedurende het referentietijdvak — en niet op grondslag van de capaciteiten — zou onvermijdelijk tot discriminatie leiden.

De *Commissie* betoogt dat de grondslag waarvan ter vaststelling van de quota werd uitgegaan — de referentieproductiecijfers per onderneming — billijk was. Dit basis-systeem vond een aanvulling in artikel 4, leden 3, 4 en 5, artikel 5, lid 2, laatste alinea en artikel 14.

Artikel 4, lid 3, waarin de aanpassing de produktiereferentiecijfers wordt voorzien, is bedoeld om te voorkomen dat de in artikel 4, lid 1, aangehouden periode van drie jaar, die uitsluitend in het na-deel is van bepaalde ondernemingen die aan leveringsprogramma's hadden deelgenomen en aan de verdere specifieke voorwaarden voldeden, tot onbillijke consequenties zou leiden.

Waar *verzoekster* weliswaar aan die programma's heeft deelgenomen, maar blijkens de eerste overweging van de be-

schikking van 24 februari 1981 niet aan alle voorwaarden voldoet, bestaat er geen enkele reden waarom er te haren behoeve tot aanpassing krachtens genoemd lid 3 zou moeten worden overgegaan. Dit houdt evenwel geen enkele discriminatie in van „nieuwe” ondernemingen dan wel van andere ondernemingen die niet aan de in lid 3 gestelde voorwaarden voldoen; ze worden in geen enkel opzicht anders behandeld dan ondernemingen die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden. Er wordt slechts een verschillende behandeling toegepast voorzover de ondernemingen zich in verschillende omstandigheden bevinden, hetgeen volkomen gerechtvaardigd is.

Artikel 14 biedt de mogelijkheid bepaalde ondernemingen te helpen, die zich door de toepassing van de algemene voorschriften van beschikking nr. 2794/80 buitensporig grote offers zagen opgelegd. Die bepaling is geenszins discriminerend: iedere onderneming die zich voor uitzonderlijke moeilijkheden geplaatst ziet, kan voor aanpassing van zijn quota in aanmerking worden gebracht. Ondervinden bepaalde „levensvatbare” ondernemingen die moeilijkheden niet, dan bestaat er geen enkele aanleiding te hunnen behoeve tot aanpassing krachtens het artikel over te gaan, maar — nogmaals —: de uitsluiting van betrokkene van de in het artikel toegekende voordelen houdt geen verschillende behandeling van vergelijkbare casusposities, doch een verschillende behandeling van verschillende casusposities in.

De *Commissie* deelt niet de opvatting dat er zou worden gediscrimineerd, wanneer er van de daadwerkelijke productie — en niet van de productiecapaciteit — wordt uitgegaan.

De productie is een objectief, exact en meetbaar gegeven, terwijl de term „productiecapaciteit” een minder welbepaalde inhoud dekt. De maatstaf der ca-

paciteit kan, met het criterium van de daadwerkelijke produktie vergeleken, tot onbillijke consequenties leiden.

Bovendien zou een vaststelling der quota naar gelang van de capaciteit der ondernemingen onvermijdelijk op kosten gaan van bedrijven waar die capaciteiten, dank zij een rationeel beheer, tot een zeer hoog percentage worden benut — en een ongerechtvaardigd voordeel bezorgen aan bedrijven met een laag percentage.

Artikel 4, lid 3, is er om ondernemingen, die zich hadden bereid verklaard tot deelneming aan op de leveringen van 1974 gebaseerde, vrijwillige leveringsprogramma's, maar in 1974 hun nieuwe installaties nog niet in gebruik hadden genomen, een onbillijk nadeel te besparen.

Wanneer artikel 4, lid 3, niet geldt voor „nieuwe” ondernemingen, zoals die van verzoekster, dan kunnen er te hunnen behoeve andere, ook om billijkheidsredenen in beschikking nr. 2794/80/EGKS opgenomen bepalingen, zoals artikel 14, tot toepassing komen. Verzoekster is het slachtoffer van een ander soort tegenslag dan waarom het in artikel 4, lid 3 gaat: een zo lage bezettingsgraad dat er uitzonderlijke moeilijkheden in de zin van artikel 14 kunnen rijzen. Dit werd in de beschikking van 24 februari 1981 ook erkend.

Verzoekster doet zeggen voor replek dat het quotastelsel van de ondernemingen een offer, namelijk het gedeeltelijk onbenut laten van hun produktiecapaciteit, verlangt. Zulke offers behoren, op grondslag van de bestaande produktiecapaciteit, billijk te worden verdeeld.

Het door de Commissie gebezigde argument dat de produktiecapaciteit een vage term zou zijn die, wanneer er mee moet

worden gewerkt, tot aanzienlijke moeilijkheden aanleiding kan geven, is niet steekhoudend.

De Commissie werkt er zelf mee, ten behoeve van haar eigen programma's, zoals de voorlopige driemaandelijks programma's, en bij de toepassing van het systeem der „zelf”beperkingsprogramma's op ondernemingen die in 1974 niet produceerden. De produktiecapaciteit behoeft niet moeilijker verifieerbaar te zijn dan de daadwerkelijke produktie.

Anderzijds draaiden niet de moderne, efficiënt gerunde installaties op volle toeren, doch door de regeringen gesteunde verouderde installaties met veel personeel. Als brave leerlingen door de Commissie gepresenteerd, hebben juist zulke ondernemingen de situatie in de ijzer- en staalindustrie verergerd.

Verzoekster wrijft het referentiestelsel aan dat het onbillijkheid in de hand werkt, hetgeen ten duidelijkste het geval is wanneer ondernemingen met een zeer lage bezettingsgraad het kind van de rekening worden.

Artikel 4, lid 3, zou de onbillijkheid hebben kunnen verhelpen, ware het niet dat er moet zijn voldaan aan die voorwaarden die uitsluitend worden gesteld om bepaalde ondernemingen, aan wie de bepaling op het lijf geschreven was, te begunstigen.

In onderling verband beschouwd, doen deze voorwaarden een leemte aan den dag treden, die zeer in het nadeel is van ondernemingen die zich, na 1974 en vóór 1 juli 1978, geleidelijk nieuwe installaties hadden aangeschaft waardoor hun referentieperiode korter werd en zij zich verstoken zagen van de mogelijkheid de maand met de hoogste produktie te kiezen.

c) *Schending van artikel 14, 4de en 5de alinea, van het Verdrag en van het algemene rechtsbeginsel dat détournement de pouvoir verbiedt*

Verzoekster komt er tegen op dat het antwoord op de vraag of men op toepassing van artikel 4, lid 3, aanspraak mag maken er van afhangt of de onderneming heeft deelgenomen aan een programma dat vrijwillige beperking der produktie inhoudt. Maatregelen die geen dwangmaatregelen waren en ook niet konden zijn, zouden aldus ex post facto toch tot dwangmaatregelen worden, waarmee het beginsel „nulla poena sine lege” zou worden geschonden.

De *Commissie* brengt hiertegen in dat wanneer het recht om toepassing van artikel 4, lid 3, te verzoeken is voorbehouden aan bepaalde ondernemingen die anders het slachtoffer van een onbillijkheid zouden worden, daarin geen sanctie ten nadele van andere ondernemingen is gelegen. En bij gebreke van zulk een sanctie kan er ook van schending van het beginsel „nulla poena sine lege” geen sprake zijn. De *Commissie* ziet niet in, hoe de aangehaalde bepaling met artikel 14, 4de en 5de alinea, van het EGKS-Verdrag in strijd kan zijn.

Verzoekster doet zeggen voor reëliek dat de overtreding daarin is gelegen, dat er aan maatregelen die tevoren niet verbindend waren, een verbindende werking wordt toegekend. In strijd met de bepalingen volgens welke adviezen niet bindend zijn en men zich voor besluiten tot oplegging van rechtsverplichtingen van een zeer bepaalde vorm heeft te bedienen, zou de *Commissie* niet bindende besluiten, namelijk het negatief advies (artikel 4, lid 4, van beschikking nr. 2794/80) en het leveringsprogramma (artikel 4, lid 3, van die beschikking) in bindende, rechtens afdwingbare besluiten hebben omgezet.

Het beginsel dat eerbiediging van het gewettigd vertrouwen verlangt, zou zijn geschonden. De geadminderde kan

niet verwachten dat de administratie naderhand aan degenen die zich niet wenssen te houden aan een regeling die als niet-bindend was gepresenteerd, sancties oplegt.

Derde middel: nietigheid van de bestreden beschikking wegens schending van beschikking nr. 2794/80/EGKS, en wel met name van de artikelen 4, lid 3, en 14 van die beschikking

Volgens *verzoekster* worden er in artikel 4, lid 3, twee onderling tegenstrijdige en onverenigbare voorwaarden gesteld. De bepaling kan slechts zin hebben, wanneer het er voor moet worden gehouden dat er bij de vaststelling van het leveringsprogramma, voor de periode juli 1977-juni 1980, voor ondernemingen waarvan de installaties niet of nog slechts ten dele in gebruik waren genomen, is uitgegaan van het jaar 1974, in die zin dat er werd gerefereerd aan de algehele situatie waarin die industriële sector zich dat jaar bevond. Het is dus niet te rechtvaardigen dat de *Commissie* artikel 4, lid 3, niet heeft willen toepassen.

De *Commissie* wijst erop dat zij, zich voor de vaststelling van de leveringsprogramma's baserend op de gegevens betreffende het jaar 1974, voor alle ondernemingen van de leveringen in dat jaar — en niet van de capaciteit of de produktie der ondernemingen — is uitgegaan. In ieder geval heeft *verzoekster* niet van juni 1977 tot juni 1980, doch pas met ingang van het derde kwartaal van 1980 aan de leveringsprogramma's deelgenomen. Aan de in artikel 4, lid 3, eerste streepje, gestelde voorwaarden is dus niet voldaan, zodat lid 3 in ieder geval buiten toepassing moest blijven.

Verzoekster doet zeggen voor reëliek dat bedoelde voorwaarden onrechtmatig waren en discriminatie inhielden en dat de *Commissie* lid 3 had toe te passen zonder vervulling van die voorwaarden te verlangen.

Met betrekking tot artikel 14 heeft *verzoekster* betoogd dat men, uitgaande van

artikel 58, waarin vaststelling der quota op een billijke grondslag wordt verlangd, ten aanzien van ondernemingen met nieuwe installaties die hun plaats op de markt nog niet hadden veroverd, aan artikel 14 geen uitvoering kon geven op grondslag van de werkelijke produktie; alleen hun produktiecapaciteit kon de doorslag geven.

De *Commissie* stelt ten aanzien van verzoekster en andere ondernemingen de bezettingsgraad in aanmerking te hebben genomen om er de uitzonderlijke moeilijkheden waarvoor zij zich mogelijkwijze geplaatst zagen, aan af te meten. Beschikking nr. 2794/80/EGKS is echter bedoeld om, in de lijn van de verminderde vraag, de produktie te beperken, zodat aanpassingen als in artikel 14 voorzien, er in beginsel niet toe behoren te leiden dat de quota boven de eerdere produktie van zulke ondernemingen komen te liggen, en in de beschikking van 24 februari 1981 heeft men dit beginsel recht doen wedervaren.

Verzoekster betoogt dat toepassing van artikel 4, lid 3, er zeer wel toe kan leiden dat er quota worden vastgesteld die de eerdere daadwerkelijke produktie te boven gaan.

Hetzelfde heeft te gelden voor ondernemingen te wier behoefte artikel 14 wordt toegepast en die worden geacht „uitzonderlijke moeilijkheden” te ondervinden.

V — Mondelinge behandeling

Verzoekster, vertegenwoordigd door A. Elvinger, en de *Commissie*, vertegenwoordigd door M. van Ackere, zijn ter terechtzitting van 15 september 1981 gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 29 oktober 1981 zijn conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij op 29 januari 1981 ter griffie ingediend rekest heeft de vennootschap naar Engels recht Alpha Steel Ltd. krachtens artikel 33, tweede alinea, van het EGKS-Verdrag, bij het Hof beroep ingesteld, strekkende tot nietigverklaring van de individuele beschikking tot vaststelling van verzoeksters produktiequota voor het eerste kwartaal van 1981, door de *Commissie* op 19 december 1980 genomen krachtens beschikking nr. 2794/80/EGKS van de *Commissie* van 31 oktober 1980 (PB L 291 van 1980, blz. 1), tot invoering van een quotastelsel voor de produktie van staal voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie.
- 2 Volgens artikel 4, lid 1 en lid 2, van algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS worden de quota vastgesteld door op de referentieproduktie, zoals die voor iedere onderneming volgens de beschikking wordt vastgesteld een voor

de gezamenlijke communautaire ijzer- en staalondernemingen vastgesteld verlagingspercentage toe te passen. De aldus verkregen referentieproductiecijfers kunnen evenwel in bijzondere omstandigheden worden verhoogd, indien voldaan is aan de voorwaarden, in hetzelfde artikel 4, leden 3-5, gesteld.

- 3 In de individuele beschikking van 19 december 1980 worden bepaalde cijfers als referentieproductiecijfers genoemd; die cijfers zouden met toepassing van artikel 4 zijn aangepast; naderhand bleek evenwel dat verzuimd was er bij te vermelden dat het derde lid van artikel 4 was toegepast.
- 4 Bij een andere individuele beschikking, van 24 februari 1981, na instelling van het beroep genomen, heeft de Commissie de bestreden beschikking ingetrokken, stellende abusievelijk ten behoeve van verzoekster artikel 4, lid 3, te hebben toegepast, zodat er, wat verzoekster betreft, een te hoge referentieproductie was vastgesteld. Bij de nieuwe beschikking werden reële referentieproductiecijfers vastgesteld, waarvan verzoekster het niveau niet heeft weersproken. Zij doet verzoekster profiteren van de mogelijkheden tot aanpassing van de productiequota, zoals die in artikel 14 van de algemene beschikking aan iedere onderneming worden geboden bijaldien mocht blijken dat de productie- of leveringsbeperkingen voor een onderneming uitzonderlijke moeilijkheden doen rijzen. Ter vaststelling van de productiequota heeft de Commissie op de referentieproductie dan ook geen verlagingspercentage toegepast, zodat het quotum aan die productie gelijk is. De aldus vastgestelde quota zijn evenwel minder hoog dan waartoe de Commissie in de beschikking van 19 december 1980 was gekomen.
- 5 Voor zover het rekest tegen de beschikking van 19 december 1980 was gericht, strekte het aanvankelijk tot nietigverklaring van de beschikking, die werd aangevochten met behulp van drie middelen, waarvan het eerste inhield dat de cijfers die de Commissie als referentieproductiecijfers opgaf, niet met de werkelijke productiecijfers zouden overeenkomen. Zij zouden bij wijze van aanpassing zijn verhoogd, maar hoe die aanpassing in zijn werk was gegaan, kon verzoekster onmogelijk vaststellen.

- 6 Nadat de Commissie haar beschikking van 24 februari 1981 had genomen, heeft verzoekster haar conclusie van repliek in dier voege aangevuld dat zij tevens de beschikking van 19 december 1980, zoals op 24 februari 1981 gewijzigd, wenst te zien nietig verklaard. Het eerste middel, gebaseerd op de onjuistheid van de cijfers die in de beschikking van 19 december 1980 waren opgegeven, heeft zij laten varen.

De stelling dat er geen termen aanwezig zijn te dezen te beslissen

- 7 In limine litis heeft de Commissie betoogd dat de individuele beschikking van 19 december 1980 bij de individuele beschikking van 24 februari 1981 werd „ingetrokken” en niet alleen maar herzien. Omdat verzoekster tegen laatstgenoemde individuele beschikking geen nieuw beroep heeft ingediend, is de Commissie van mening dat er in zoverre voor het Hof geen termen aanwezig zijn zich uit te spreken.
- 8 Dit middel faalt. De beschikking van 24 februari 1981 die hangende het geding voor een eerdere beschikking, hetzelfde onderwerp betreffende, in de plaats kwam, immers de vaststelling van een quotum voor hetzelfde tijdvak inhield, is te beschouwen als een novum dat verzoekster in staat stelde haar conclusies en middelen te herzien. Het ware in strijd met een goede rechtsbedeling en met de proceseconomie verzoekster te willen noodzaken zich met een nieuw beroep tot het Hof te wenden. Ook zou het niet rechtvaardig zijn, indien de Commissie, teneinde het hoofd te bieden aan de grieven, besloten liggende in een bij het Hof ingediend en tegen zeker besluit gericht rekest, dat besluit zou kunnen aanpassen c.q. vervangen en, hangende het geding van die wijziging of vervanging zou kunnen gebruikmaken om de wederpartij de mogelijkheid te ontnemen haar aanvankelijke middelen en conclusiën ook te doen gelden voor het latere besluit c.q. nadere, tegen het latere besluit gerichte conclusiën en middelen voor te dragen.

Ten principale

Middel, gericht tegen de nieuwe beschikking van 24 februari 1981

- 9 Met verwijzing naar het administratieve recht van bepaalde Lid-Staten, heeft verzoekster in de eerste plaats betoogd dat de Commissie een besluit waartegen beroep werd ingesteld, niet kan intrekken, althans zodanig besluit niet mag vervangen door een ander, verzoekster nog meer bezwarend besluit.

- 10 Volgens 's Hof's jurisprudentie, zoals die besloten ligt in de arresten, op 12 juli 1957, 12 juli 1962 en 13 juli 1965 onderscheidenlijk gewezen in de zaken Algera (7/56 en 3/57-7/57, Jurispr. blz. 89, inz. blz. 116), Hoogovens (14/61, Jurispr. blz. 491, inz. blz. 520) en Lemmerz-Werke (111/63, Jurispr. blz. 836, inz. blz. 852) is intrekking van een onrechtmatige beschikking geoorloofd, mits daarbij een redelijke termijn wordt inachtgenomen en de Commissie de mate waarin verzoekster mogelijkerwijs van de rechtmatigheid van de beschikking is uitgegaan, in aanmerking heeft genomen.
- 11 Waar verzoekster evenwel nietigve klaring van de beschikking heeft gevorderd, is zij niet op de rechtmatigheid ervan afgegaan. Zij was er zich ook van bewust dat volgens de Commissie artikel 4, lid 3, van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS te haren aanzien geen toepassing kon vinden: in haar memories heeft zijzelf gerefereerd aan de briefwisseling, te dezen door haar gevoerd met de Commissie, die zich, naar zij wist, had vergist.
- 12 De vertraging waarmede de Commissie de fout heeft hersteld, vindt, althans ten dele, een verklaring in het feit dat zij inlichtingen betreffende een groot aantal ondernemingen had te verwerken. Verzoekster heeft niet aangetoond dat hiermede tot 24 februari 1981 zoveel tijd is heengegaan dat zij zich bezwaard kan gevoelen. Uit al hetgeen hiervoor werd overwogen blijkt dat de intrekking van de beschikking van 19 december 1980 binnen een redelijke termijn is geschied, zodat het middel moet worden verworpen.

Tweede middel: onrechtmatigheid van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS

- 13 Blijkens het hiervoor overwogene moeten de middelen waarin ten exceptieve de onrechtmatigheid van de ingetrokken beschikking werd ingeroepen, geacht worden ook tegen de beschikking van 24 februari 1981 te zijn gericht.
- a) Onvoldoende redengeving; schending van de artikelen 58, lid 1, en 74 van het EGKS-Verdrag
- 14 Verzoekster doet haar onrechtmatigheidsexceptie allereerst steunen op de stelling dat de Commissie met de mogelijkheid van invoering van een quotastelsel tevens de noodzaak had moeten onderzoeken van handelspolitieke

maatregelen als bedoeld in artikel 74 van het EGKS-Verdrag. Van dat onderzoek had gewag moeten worden gemaakt in de overwegingen van haar beschikking en dat zulke overwegingen er niet in voorkomen zou als schending van de motiveringsplicht zijn te beschouwen. Voorts zou er ontegenzeggelijk behoefte aan maatregelen ten aanzien van de importen hebben bestaan en dat er bij invoering van de produktiequota niet zulke maatregelen zijn genomen, zou schending van de artikelen 58 en 74 van het EGKS-Verdrag inhouden.

- 15 Naar luidt van artikel 58 kan de Commissie „voor zover nodig” maatregelen nemen als bedoeld in artikel 74, alsook, indien daartoe aanleiding bestaat, maatregelen krachtens artikel 58. Het staat aan de Commissie de behoefte aan zulke maatregelen te beoordelen, onverminderd 's Hof's controle op de rechtmatige uitoefening dier bevoegdheid.
- 16 Er zij in dit verband op gewezen dat verzoekster geen feiten of omstandigheden heeft ingeroepen tot staving van haar stelling dat de Commissie haar discretionaire bevoegdheid zou hebben misbruikt. Daarentegen heeft de Commissie, alvorens een quotastelsel in te voeren, maatregelen genomen ter controle van het niveau der prijzen en het volume van de importen van ijzeren staalprodukten uit derde landen. Zo stelde zij een basisprijs vast, sloot zij akkoorden met derde landen en nam zij bewakingsmaatregelen. Bij vaststelling van beschikking nr. 2794/80 heeft zij dat toezicht nog verscherpt en de basisprijzen herzien. Voorts is, blijkens de cijfers der Commissie, het niveau der importen tussen 1977 en 1979 gedaald, welke dalende tendens zich vóór en na de invoering van het quotastelsel heeft voortgezet.
- 17 Tot de Commissie kan niet het verwijt worden gericht dat zij importen uit derde landen onvoldoende is tegengegaan, te minder waar zij zich, bij het voeren van onderhandelingen met derde landen, gesteld ziet voor niet geringe moeilijkheden, verbandhoudende met de omstandigheid dat de Gemeenschap meer staal uitvoert dan invoert, terwijl de Commissie niet slechts de mogelijkheid van verdere communautaire exporten heeft te verzekeren, doch tegelijkertijd moet trachten de invoer in de Gemeenschap te beperken; zou zij tegenover derde landen zonder voorafgaande onderhandelingen restrictieve beschikkingen hebben genomen, dan diende zij met voor het gemeenschappelijk belang nadelige vergeldingsmaatregelen dier landen te rekenen.

- 18 Bij de redengeving van beschikking nr. 2794/80/EGKS had de Commissie, tot goed begrip van de gedachtengang die aan haar beschikking ten grondslag lag, in beknopte vorm, maar duidelijk en op ter zake dienende wijze, de belangrijkste overwegingen, feitelijk en rechtens, waarop zij beruiste, te vermelden (arrest, op 4 juli 1963 gewezen in de zaak-Bondsrepubliek Duitsland/Commissie, 24/62, Jurispr. blz. 129). De Commissie behoeft echter niet alle mogelijkerwijs tegen haar beschikking in te brengen bedenkingen te bespreken (arrest, op 20 maart 1957 gewezen in de zaak-Geitling/Hoge Autoriteit, nr. 2/56, Jurispr. blz. 9). Evenmin kan van haar worden verlangd dat zij de redenen opgeeft waarom zij heeft afgezien van andere, niet in de beschikking genoemde maatregelen, die zij in het kader van haar discretionaire bevoegdheden had kunnen treffen.
- 19 De Commissie behoefde dan ook in de overwegingen van de considerans van haar beschikking geen melding te maken van het feit dat zij de mogelijkheid van maatregelen als bedoeld in artikel 74 van het EGKS-Verdrag had onderzocht. De grief volgens welke er wezenlijke vormvoorschriften zijn geschonden, is derhalve ongegrond.

b) Schending van artikel 58, lid 2, van het EGKS-Verdrag

- 20 Volgens verzoekster is de algemene beschikking onverenigbaar met artikel 58, lid 2, van het EGKS-Verdrag, volgens hetwelk de quota „op een billijke grondslag” moeten worden vastgesteld. Zij brengt tegen de beschikking drie — afzonderlijk te bespreken — bezwaren in.
- 21 Verzoekster komt er tegen op dat er in de algemene beschikking is gerefereerd aan het tijdvak juli 1977-juni 1980, waardoor ondernemingen die in het hier bedoelde tijdvak nog pas met hun productie zijn aangevangen c.q. ondernemingen waarvan de capaciteit in dat tijdvak slechts gedeeltelijk werd benut, zouden worden benadeeld. Voorts zou een systeem volgens hetwelk bij de berekening de daadwerkelijke productie tot uitgangspunt wordt genomen, in het voordeel zijn van ondernemingen die in het verleden teveel hebben geproduceerd. Uit een oogpunt van billijkheid zou men de quota beter aan de productiecapaciteit der ondernemingen hebben kunnen relateren.

- 22 Dit middel faalt. Er zij op gewezen dat in artikel 58, lid 2, van het Verdrag, de Commissie bij haar keuze van de grondslag waarvan zij, in een gegeven economische situatie, voor een billijke vaststelling der quota zou willen uitgaan, niet aan banden wordt gelegd. Blijkens de gegevens die tijdens de behandeling werden verstrekt, kan redelijkerwijze niet worden weersproken dat de maatstaf van de daadwerkelijke produktie der ondernemingen, waarvan de Commissie meende te moeten uitgaan, een „billijke grondslag” in de zin van artikel 58, lid 2, kan zijn: zoals het in artikel 4 van beschikking nr. 2794/80 wordt uitgewerkt, maakt dit criterium een objectieve beoordeling mogelijk, met vermindering van de ongewisheden die optreden bij de evaluatie van een gegeven als de produktiecapaciteit, waarnaar gedeeltelijk slechts kan worden gegist; anderzijds maakt het een beperking van de totale produktie mogelijk zonder de posities, door de onderscheiden ondernemingen op de markt ingenomen, te wijzigen.
- 23 Volgens verzoekster zou het juist zijn wijziging te brengen in de posities, die op de markt enerzijds worden ingenomen door van staatswege gesubsidieerde ondernemingen met een hoge bezettingsgraad, verouderde installaties en veel personeel, anderzijds door ondernemingen waar men op de rentabiliteit bedacht is. Zonder in te gaan op de vraag of dit argument juist is, kan worden volstaan met de vaststelling dat artikel 58 er niet is om distorsies van de mededinging te verhelpen, die te wijten zijn aan staatsubsidies — waartegen de Commissie met andere middelen kan optreden.
- 24 Al evenmin kan de Commissie worden verweten dat zij het tijdvak juli 1977-juni 1980 als referentieperiode aanhield. Wordt de ondernemingen de mogelijkheid geboden hun quota te doen berekenen op grondslag van de beste resultaten die in dat tijdvak werden behaald, dan wordt er niet gediscrimineerd ten nadele van ondernemingen met nieuwe installaties, die in juli 1977 nog niet ten volle in gebruik waren genomen. Geraken zij door de hun aldus toegekende quota in moeilijkheden, dan kunnen zij zich volgens artikel 14 van de algemene beschikking met een verzoek om aanpassing tot de Commissie wenden. In het artikel ligt een ontegenzeggelijk nuttige en bruikbare billijkheidsclausule besloten, waarmee in voorkomend geval het effect van de andere bepalingen der algemene beschikking op passende wijze kan worden gecorrigeerd.

- 25 Tenslotte draagt verzoekster een grief voor die met name gericht is tegen de bepalingen van artikel 4, lid 3, van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS, waarmede men, naar zij meent, een bepaalde onderneming heeft willen begunstigen, hetgeen discriminatie zou inhouden ten nadele van nieuwe ondernemingen die in hun produktieprogramma niet van het jaar 1974 konden uitgaan.
- 26 Dit betoog faalt. Verschil in behandeling levert geen discriminatie op, wanneer men te maken heeft met een andere situatie die een andere behandeling objectief rechtvaardigt.
- 27 In casu heeft men in artikel 4, lid 3, van de algemene beschikking de bijzondere situatie in aanmerking willen nemen van bepaalde ondernemingen die door vrijwillige deelneming aan het leveringsprogramma in bijzondere mate werden benadeeld. Anders dan het geval is met ondernemingen waar de installaties later in gebruik werden genomen en bij de vaststelling van het leveringsprogramma van de productiecapaciteit werd uitgegaan, was het leveringsprogramma van zulke ondernemingen op de daadwerkelijke productie gebaseerd, terwijl nog niet in gebruik genomen installaties buiten beschouwen werden gelaten.
- c) Schending van het beginsel „nulla poena sine lege” en van het beginsel dat het gewettigd vertrouwen bescherming verdient
- 28 Verzoekster maakt er bezwaar tegen dat artikel 4, lid 3, van de algemene beschikking slechts kan worden ingeroepen door ondernemingen die op vrijwillige grondslag aan een leveringsprogramma hebben deelgenomen. Daardoor zouden niet-bindende maatregelen ex post facto bindend worden, waarmede in strijd zou worden gehandeld met het beginsel „nulla poena sine lege” en met het beginsel volgens hetwelk het gewettigd vertrouwen der geadministreerden bescherming verdient. Verzoekster ontwikkelt hetzelfde bezwaar tegen lid 4 van het artikel, dat slechts kan worden ingeroepen door ondernemingen die een negatief investeringsadvies van de Commissie niet naast zich hebben neergelegd.
- 29 Dit middel moet worden verworpen. In artikel 4, lid 3 van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS heeft men compensatie willen bieden voor de nadelen, ondervonden door ondernemingen waarop de bepaling van toepassing is. Dit houdt geenszins een sanctie in ten nadele van andere ondernemingen, zodat het er niet voor mag worden gehouden dat de bepaling met het beginsel „nulla poena sine lege” in strijd komt.

- 30 Al evenmin heeft de Commissie het beginsel geschonden, volgens hetwelk het gewettigd vertrouwen der geadministreerden bescherming verdient. Ondernemingen die niet — op vrijwillige grondslag — aan leveringsprogramma's deelnamen, mochten er niet op rekenen dat zij, na de invoering van het quotastelsel, in mededingingsopzicht in het voordeel zouden blijven bij ondernemingen die aan bedoelde programma's hadden deelgenomen.
- 31 Ook voor zover gericht tegen artikel 4, lid 4, van de algemene beschikking, kan het middel niet worden aanvaard, immers verzoekster heeft niet beweerd — en kon ook niet beweren — dat zij voor een aanpassing van haar quantum op grond van die bepaling in aanmerking had moeten worden gebracht.

Derde middel: nietigheid van de individuele beschikking wegens schending van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS

- 32 Verzoekster stelt dat de Commissie te haren behoeve toepassing had moeten geven aan artikel 4, lid 3 van de algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS, waarin staat dat de onderneming van juli 1977 tot en met juni 1980 moet hebben deelgenomen aan de door de Commissie vastgestelde leveringsprogramma's, terwijl het programma voor de betrokken onderneming op het jaar 1974 gebaseerd moet zijn. Deze bepaling zou slechts zin hebben indien de vaststelling van het leveringsprogramma voor ondernemingen met installaties die in 1974 niet of slechts ten dele in gebruik waren genomen, geacht mag worden op dat jaar te zijn gebaseerd, omdat hun programma's aan de algehele situatie van deze industriële sector in dat jaar zijn gerelateerd.
- 33 Aanvaarding van die zienswijze zou geen uitlegging, doch herziening van een duidelijke, ondubbelzinnige tekst inhouden. Zelfs al zou verzoekster het gelijk aan haar zijde hebben, dan nog zou zij niet hebben voldaan aan alle voorwaarden, gesteld in lid 3, volgens hetwelk niet slechts het leveringsprogramma van de onderneming op het jaar 1974 gebaseerd moet zijn, doch de onderneming ook moet hebben deelgenomen aan de leveringsprogramma's juli 1977-juni 1980 en verzoekster is er pas in het derde kwartaal van 1978 aan gaan deelnemen. De Commissie heeft dan ook een juiste toepassing aan de bepaling gegeven, toen zij weigerde ten behoeve van verzoekster over te gaan tot de aanpassing, bedoeld in artikel 4, lid 3, van de algemene beschikking.

- 34 Verzoekster stelt zich voorts op het standpunt dat de Commissie artikel 14 van de algemene beschikking in dier voege had moeten toepassen dat de productiecapaciteit en niet de daadwerkelijke productie in aanmerking zou zijn genomen, en haar een groter quotum had moeten toekennen. Bij beschikking van 24 februari 1981 heeft de Commissie in een verhoging van het quotum voor het eerste kwartaal van 1981 bewilligd. Uitgaande van de bezettingsgraad van verzoeksters installaties, heeft zij het verminderingspercentage tot nihil gereduceerd, in dier voege dat het quotum met de referentieproductie overeenkwam; zij heeft evenwel gemeend dat de in artikel 4 bedoelde aanpassingen er in beginsel niet toe behoorden te leiden dat de quota hoger werden dan hetgeen er voorheen was geproduceerd, zodat zij tot een verdere verhoging van verzoeksters quotum geen termen aanwezig heeft geacht.
- 35 Blijkens de gegevens door de Commissie verstrekt, heeft verzoekster haar quotum voor het eerste kwartaal van 1981 maar ten dele opgenomen. Ten verhoore heeft verzoekster betoogd dat de toewijzing der quota, gezien het nieuwe quotastelsel waartoe de Commissie voor de periode na juni 1981 had besloten, een verdergaand effect sorteerden, immers bij de berekening der quota werd ten dele uitgegaan van de quota die onder het oude systeem waren toegekend. Zij zou er dus, om van een verbetering van de marktsituatie te kunnen profiteren, belang bij hebben haar aanspraken op een zo hoog mogelijk quotum te behouden.
- 36 Als de marktsituatie verzoekster later in staat stelt meer ijzer- en staalproducten te produceren en te verkopen, kan zij zich tot de Commissie wenden met een verzoek om aanpassing volgens de geldende regeling, en het staat dan aan de Commissie te dien aanzien te beslissen met inaanmerkingneming van alle te harer beschikking staande gegevens, de bezettingsgraad van verzoeksters installaties daaronder begrepen. Eén en ander in aanmerking genomen, kan verzoekster zich niet bezwaard achten door het feit dat de Commissie haar voor het omstreden tijdvak geen hoger quotum heeft willen toekennen.
- 37 Voorts kunnen volgens artikel 14 van de algemene beschikking de quota worden aangepast, wanneer de opgelegde beperkingen voor de onderneming uitzonderlijke moeilijkheden doen rijzen. In casu blijkt uit het feit dat verzoeksters daadwerkelijke productie gedurende deze gehele periode erg laag is geweest, dat de moeilijkheden waarmede verzoekster tegenwoordig te maken heeft, geenszins zijn veroorzaakt door de beperkingen welke haar door het quotastelsel worden opgelegd. Bovendien is artikel 14 er niet om het een onderneming mogelijk te maken haar quota voor latere tijdvakken op een fictieve grondslag te doen berekenen.

38 Dit middel moet derhalve worden verworpen.

Kosten

39 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

40 Evenwel kan het Hof volgens paragraaf 3 van het artikel zelfs de in het gelijk gestelde partij veroordelen tot vergoeding van aan de wederpartij opgekomen kosten die haar naar 's Hof's oordeel hadden moeten worden bespaard.

41 Door hangende het voor het Hof gevoerde geding de individuele beschikking van 24 februari 1981 vast te stellen, heeft de Commissie erkend dat verzoekster met het eerste middel het gelijk aan haar zijde had.

42 Het komt derhalve billijk voor dat de Commissie een gedeelte draagt van de aan verzoekster opgekomen kosten, die niet hadden behoeven te worden gemaakt, indien de Commissie haar eerste beschikking deugdelijk had gemotiveerd.

HET (HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep;

2. Verstaat dat de Commissie een derde van de aan verzoekster opgekomen kosten zal dragen, terwijl voor het overige elk van beide partijen de eigen kosten zal hebben te dragen.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Pescatore		Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Chloros	Grévisse

Aldus uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 3 maart 1982

De griffier		De president
P. Heim		J. Mertens de Wilmars

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL G. REISCHL
VAN 29 OKTOBER 1981¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

De hiervolgende conclusie heeft betrekking op een beroep tegen de vaststelling van productiequota voor het eerste kwartaal 1981 op grond van beschikking nr. 2794/80/EGKS van de Commissie van 31 oktober 1980 tot invoering van een quotastelsel voor de productie van staal voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie (PB van 1980, L 291, blz. 1) en van beschikking nr. 3381/80/EGKS van de Commissie van 23 december 1980 (PB L 355 van 1980, blz. 37), waarbij voor dat kwartaal verminderingpercentages zijn vastgesteld. Daar het Hof met het stelsel van productiequota bekend is, kan ik mij beperken tot een overzicht van de voor de onderhavige zaak relevante bepalingen.

Artikel 4 van beschikking nr. 2794/80 bevat de berekeningsmethodes voor het referentieproductiecijfer, dat als uitgangspunt dient voor de verminderingpercentages. Terwijl in artikel 4, sub 1 en 2 sprake is van de reële referentieproductiecijfers tijdens de referentieperiode, heeft het bepaalde sub 3, 4 en 5 betrekking op situaties die een correctie op de werkelijke referentieproductiecijfers toelaten. Zo bepaalt artikel 4, sub 3:

„Indien evenwel voor de periode van juli 1977 tot en met juni 1980 de gemiddelde bezettingsgraad van de produktiemogelijkheden van een onderneming zich tien procentpunten of meer bevond beneden de gemiddelde bezettingsgraad van dezelfde installaties van de andere onder-

¹ — Vertaald uit het Duits.